

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **Ing. M. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Miroslavem Rybářem
sídlem Dýšinská 476, 109 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2023, č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2023, č.j. X se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2023 č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že žalobci byl od 26. 5. 2021 přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 15 166 Kč měsíčně, dále bylo rozhodnuto o postupném navyšování výše tohoto důchodu dle nařízení vlády.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl ve věci žádosti žalobce tak, že se zamítá žádost žalobce o zvýšení invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně pro nesplnění podmínek dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), rozhodnutí ze dne 12. 1. 2022 zůstává v platnosti.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl, že dolní hranice poklesu jeho pracovní schopnosti byla stanovena chybně, při jejím stanovení se nemusí jednat jen o jednu základní chorobu, lze přihlídnout i k ostatním chorobám žalobce, jak to učinil MUDr. H. v prvotním posudkovém závěru o invaliditě ze dne 2. 11. 2021. Žalobce vedle urologických potíží trpí významně i chronickým bolestivým páteřním syndromem, zejména krční a bederní páteře, poruchou statodynamiky páteře, protrahovaným kořenovým drážděním včetně kořenové zánikové symptomatologie. Kvůli onemocnění páteře žalobce při pohybu/chůzi prožívá nepřetržitou bolest, kterou tlumí analgetiky a léčebným užíváním konopí, nemůže dlouho stát ani sedět pro postižení v křížové oblasti, nemůže skoro cestovat, má problémy účastnit se pracovních schůzek, pracovat na PC i vstávat z gauče, často zakopává, má časté noční bolesti, má problémy s dechem, pociťuje fyzické vyčerpání a nutnost odpočinku i přes den, není schopen se samostatně starat o domácnost, dům a zahradu. Tyto námitky se shodují se závěry MUDr. H., který rozhodující postižení žalobce hodnotil dle kapitoly XIII., odd. E, položky 1 c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které stanovil míru poklesu pracovní schopnosti na 40 %, procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle § 3 a 4 vyhlášky se nemění. U žalobce se tedy jedná o toto středně těžké funkční postižení páteře. Posudek ze dne 3. 11. 2022 však stanovil jako hlavní postižení urologické obtíže žalobce, navíc nezohlednil další onemocnění žalobce, která navyšují horní hranici poklesu pracovní schopnosti žalobce o min. 10 %, jde o psychiatrické onemocnění, kdy žalobce trpí generalizovanou úzkostnou poruchou a panickými atakami, dále o kardiologické onemocnění, kdy se léčí pro vysoký krevní tlak, dále má plicní problémy (dušnost, nově též OSAS těžkého stupně - apnoe). K důkazu navrhl zprávu MUDr. H. ze dne 2. 5. 2023 a revizní znalecký posudek u prof. Boháče.
4. Dále poukázal na nesrovnalosti v osobním listu důchodového pojištění, kdy mu žalovaná neuznala určité doby pojištění. Konkrétně doba od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 tj. 365 dnů, kdy žalobce měl úraz páteře ještě v době studia na gymnáziu (11. 6. 1989), byl hospitalizován a tedy i v pracovní neschopnosti, následně nemohl vykonat přijímací zkoušku na VŠ, jeho otec na něj pobíral přírůstek na dítě až do 31. 3. 1991, kdy ukončil studium na ČVUT, to dokládá rozhodnutím ÚP Praha 9 ze dne 10. 5. 1991, Úřad práce ČR ke dni 1. 9. 1989 neexistoval, vznikl až v roce 1990, žalovaná uvedenou dobu od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 pracovní neschopnosti nezapočítala, neboť žalobce v tu dobu nebyl zaměstnán, dle evidencí žalované však nebyl ani studentem. Dle názoru žalobce mu měla být započítána alespoň část tohoto období, a to buď dohledáním pracovní neschopnosti nebo expertním posudkem délky pracovní neschopnosti, rovněž mu měla žalovaná odpovědět na jeho dotaz ze dne 19. 6. 2023, jak se měl od 1. 9. 1989 stát účastníkem důchodového pojištění. Dále měla být započítána doba od 7. 3. 1991 do

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. 3. 1991, tj. v rozsahu 11 dnů, kdy na žalobce byly stále vypláceny rodinné přídavky (až do 31. 3. 1991), byl považován za studenta až do konce měsíce, zaregistroval se v evidenci ÚP a přesto mu nebylo poskytnuto hmotné zabezpečení, měl by být v evidenci ÚP nebo považován za studenta, dokument o ukončení studia mu byl doručen se zpožděním, nevěděl, že už není student, proto evidence o 10 dnů později, to vše potvrzuje rozhodnutí ÚP Praha 9 ze dne 10. 5. 1991, žalovaná se nezabývala doloženými důkazy. Rovněž měl být započítán 1 den 21. 4. 1991, kdy měl být žalobce v evidenci ÚP, tato evidence končí o den dříve, než je den nástupu do zaměstnání u společnosti Marbrot, tj. 22. 4. 1991, což žalobce doložil pracovní smlouvou, kterou se žalovaná nezabývala, jde o chybu ÚP. Namítal též období od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992, tj. 151 dnů, kdy byl hospitalizován kvůli operaci páteře, hospitalizace počala dne 30. 1. 1992, tedy ještě před ukončením pracovního poměru výpovědí ke dni 31. 1. 1992, tedy v ochranné době, byl v pracovní neschopnosti až do nástupu do nového zaměstnání 1. 7. 1992, po celou dobu pobíral nemocenské dávky, sdělil žalované i číslo neschopenky a doložil propouštěcí zprávu z nemocnice, žalovaná to však nebyla schopna ověřit. Žalobce bohužel neměl kopii neschopenky, kterou odevzdal zaměstnavateli, neschopnost by však měla být zřejmá i ze zápočtového listu, který odevzdal v Agrobance při nástupu. Ke dni 1. 1. 2001 uvedl, že pracovní poměr u České pojišťovny skončil dne 31. 12. 2000, žalobce si neuvědomil, že jeho pracovní poměr u ING Bank začíná až od 2. 1. 2001, dne 1. 1. 2001 nebyl ÚP otevřený, nebylo možné se evidovat. K období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 (365 dnů) uvedl, že byl zaměstnán u ING, tato doba již byla v napadeném rozhodnutí započtena. K období od 1. 4. 2019 do 4. 4. 2019 (tj. 4 dny) uvedl, že ukončení pracovního poměru u ČS bylo dne 31. 3. 2019, žalobce se zaregistroval jako nezaměstnaný do 5 dnů, měl být evidován jako nezaměstnaný od 1. 4. 2019. Na potvrzení ze dne 16. 10. 2023 od paní Č. je chybně uvedeno, že žalobce pobíral odstupné až od 5. 4. 2019, správně však mělo být od 1. 4. 2019, neboť k ukončení pracovního poměru došlo dne 31. 3. 2019. Ke dni 1. 3. 2020 (1 den) uvedl, že měl být v evidenci ÚP, tato evidence končí o den dříve, než je den nástupu do zaměstnání u společnosti Unicredit bank, tj. 2. 3. 2020, což žalobce doložil pracovní smlouvou, smlouva nemohla být od 1. 3. 2020, neboť byla neděle, jde o chybu ÚP. Poukázal na to, že první neschopenku má v systému NEM žalované založenou až z 29. 5. 2017, což ukazuje na nekvalitu dat, neboť byl v pracovní neschopnosti i před tím.

5. Závěrem uvedl, že pracovněprávní vztah v Komerční bance, a.s. ukončil dne 30. 8. 2023, neboť zdravotní problémy mu neumožnily tak vysoké pracovní nasazení, evidoval se na úřadu práce ve snaze najít vhodnější zaměstnání.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalované stanovil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná uvedla, že prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost o zvýšení invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, zůstalo v platnosti rozhodnutí ze dne 12. 1. 2022, kterým byl realizován rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2023 č.j. 16 Ad 8/2022-39. Dle posudku PK MPSV ze dne 3. 11. 2022 je žalobce invalidní pro invaliditu prvního stupně, jeho pracovní schopnost poklesla o 40 %, den vzniku invalidity je 26. 5. 2021. Žalobce v námitkách ze dne 19. 6. 2023 nenamítal posouzení zdravotního stavu, v námitkovém řízení bylo vyžádáno recenzní stanovisko

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

lékaře žalované ze dne 14. 7. 2023, ve kterém se lékař ztotožnil s prvostupňovým posouzením.

8. Vyjádřila se k nezapočítaným dobám pojištění, uvedla, že dle zákona č. 155/1995 Sb. lze jako doby pojištění (náhradní doby) hodnotit pouze doby v zákoně uvedené. Konkrétně k období od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 poukázala na to, že dle spisové dokumentace nebyl v tomto období zaměstnán, dle potvrzení o studiu ze dne 1. 12. 2021 byl studentem gymnázia od 1. 2. 1986 do 19. 5. 1989, doba studia byla zhodnocena do 31. 8. 1989 jako doba soustavné přípravy na budoucí povolání, studium na ČVUT zahájil až od 1. 9. 1990, v předmětné době tedy nebyl ani studentem, ani nebyl zaměstnán, a tuto dobu nelze hodnotit jako dobu pojištění. Na to nemá vliv ani námitka žalobce, dle které tehdy Úřad práce neexistoval a že nebyl informován o tom, jak se měl k 1. 9. 1989 stát účastníkem pojištění.
9. K období od 7. 3. 1991 do 17. 3. 1991 odkázala na § 24 odst. 4 větu druhou vyhlášky č. 149/1988 Sb., podle něhož se při neukončeném studiu posuzuje jako doba studia na střední a vysoké škole doba do dne, který je vyznačen na potvrzení školy o studiu; na takovém potvrzení o studiu je vyznačeno, že žalobce ukončil studium na ČVUT dne 6. 3. 1991, proto předmětnou dobu od 7. 3. 1991 do 17. 3. 1991 nelze hodnotit jako dobu studia. Dle sdělení Úřadu práce Praha 9 pak žalobce v tomto období nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, tuto dobu tedy nebylo možné uznat jako dobu pojištění. Doba pobírání rodičovských příspěvků se nepovažuje za dobu pojištění, ani za náhradní dobu pojištění.
10. Nelze započítat ani den 21. 4. 1991, neboť Úřad práce potvrdil jako dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání dobu od 18. 3. 1991 do 20. 4. 1991, dle § 85 odst. 1 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb. se doba nezaměstnanosti před 1. 1. 1996 prokazuje potvrzením orgánu státní správy, který občana vedl jako uchazeče o zaměstnání.
11. Ke dnům 1. 1. 2001, 1. 4. 2019 – 4. 4. 2019 a dne 1. 3. 2020 žalovaná provedla šetření u Úřadu práce Praha 8, dle jehož potvrzení byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 1. 1. 2013 do 31. 1. 2013 a v době od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020. Žalobce pak v době od 5. 4. 2019 do 30. 6. 2019 pobíral odstupné z posledního zaměstnání a podpora v nezaměstnanosti mu náležela od 1. 7. 2019 do 30. 11. 2019. Žalobci je tak v osobní listu v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. zhodnocena doba od 5. 4. 2019 do 30. 11. 2019 jako doba vedení v evidenci úřadu práce s nárokem na podporu v nezaměstnanosti, shora uvedené namítané dny nebyly úřadem práce potvrzeny a nemohly být tedy zhodnoceny jako náhradní doba pojištění uchazeče o zaměstnání.
12. K době od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992 uvedla, že na č.l. 59 se nachází sdělení PSSZ Praha 9, dle kterého se na tamním pracovišti žádné doklady o pracovní neschopnosti žalobce nenacházejí, dále bylo zjištěno, že zaměstnavatel Marbrot – M. I., byl veden v registru velkých organizací od 15. 4. 1991 do 31. 12. 1992, u takových nebyl do roku 2005 veden registr zaměstnanců, neboť dávky nemocenského pojištění vyplácel zaměstnavatel. Žalobci byla dle příslušných evidenčních listů hodnocena doba od 22. 4. 1991 do 31. 1. 1992 jako doba zaměstnání u Marbrot – M. I. a doba od 1. 7. 1992 do 31. 10. 1999 jako doba zaměstnání u GE Capital Bank, a.s. S ohledem na obsah žaloby žalovaná dodatečně požádala PSSZ, aby tuto dobu prověřila.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

13. Doba od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 byla k námitkám žalobce uznána jako doba pojištění a došlo k přepočtu invalidního důchodu žalobce, žalovaná v tomto smyslu změnila prvostupňové rozhodnutí.

IV. Doplnění žaloby

14. Žalobce v doplnění ze dne 26. 3. 2024 uvedl, že již od roku 2023 mu byly diagnostikovány nové zdravotní problémy projevující se bolestí obou kyčlí, diagnóza jiná dysplastická koxartróza, připojil lékařské zprávy.
15. Nesouhlasil s tím, že mu žalovaná v námitkovém řízení nově započetla dobu od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007, vyvrací to informativní výpis ze dne 9. 2. 2024, který mu žalovaná na jeho žádost zaslala do datové schránky, ve kterém je tato doba uvedena jako doba neevidovaná, uvedený výpis přiložil.
16. K období od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 uvedl, že byl po úrazu páteře v pracovní neschopnosti, a to minimálně po dobu, kdy na něj jako na dítě pobíral otec přídavky na děti, k čemuž jako důkaz navrhl mzdové listy z Dopravního podniku, kde pracoval jeho otec; otec na něj pobíral přídavky do ledna 1990 včetně a pak opět od září 1990, kdy žalobce nastoupil na VŠ. V tomto období od 1. 9. 1989 do 30. 1. 1990 tedy žalobce byl v pracovní neschopnosti a nemohl se ucházet o zaměstnání. I období od 1. 2. 1990 do 31. 8. 1990 by mu měla žalovaná započíst anebo uvést, jak měl žalobce v té době postupovat, když neexistoval úřad práce, případně uvést, zda existuje možnost doplacení pojistného za dané období. V tomto období měl žalobce brigádu, roznášel noviny u PNS, nedohledal však k tomu důkazy, může uvést pouze svědky. Žalobce se nedomáhá započtení této doby z titulu, že jeho otec pobíral rodičovské příspěvky, uvedl to pouze jako důkaz toho, že žalobce byl od úrazu dne 11. 6. 2019 v kontinuální pracovní neschopnosti až do doby ukončení vyplácení rodičovských příspěvků, což doložil lékařskou zprávou, na které bylo i číslo neschopenky, kterou však nikdo nedohledal.
17. K období od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992 uvedl, že pracovní neschopnost doložil lékařskou zprávou, nastala ve výpovědní době a žalobce byl tedy stále zaměstnancem společnosti Marbrot, k důkazu navrhl poštovní poukázky s platbami od společnosti Marbrot v uvedeném období.
18. Jeho zdravotní stav měl být zohledněn jako celek a žalobci by měl být přiznán invalidní důchod II. stupně.

V. Vyjádření žalované

19. Žalovaná k doplnění žaloby opakovaně uvedla, že v napadeném rozhodnutí žalobci dobu od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 z důvodu doložení evidenčního listu nově uznala jako dobu pojištění, kdy spolu s rozhodnutím zaslala žalobci též nový osobní list důchodového pojištění, kde byla tato doba hodnocena.
20. K době od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992 uvedla, že PSSZ k její žádosti znovu prověřila tuto dobu v evidenci práce neschopných, rovněž požádala o prověření Institut posuzování zdravotního stavu. Nebyly však dohledány žádné doklady, na základě kterých by tato doba mohla být hodnocena pro výpočet důchodu. PSSZ vyzvala též bývalou zaměstnavatelku M. Z. (dříve I.) k součinnosti při došetření této doby, k předložení zápočtového listu či jiné evidence pracovní neschopnosti žalobce, paní Zborníková však telefonicky sdělila, že v důsledku povodně žádné doklady nemá. PSSZ též oslovila následujícího zaměstnavatele MONETA Money Bank, a.s., kterým je potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zaměstnání od 1. 7. 1992 do 31. 10. 1999, dle odpovědi ze dne 26. 1. 2024 se v jejich archivu zápočtový list, ani evidence pracovních neschopností nenacházejí. PSSZ tak nezískala podklady pro hodnocení této chybějící doby pojištění.

VI. Obsah správního spisu

21. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 5. 2021 žádost o invalidní důchod podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, a to od vzniku nároku, rozhodnutím správního orgánu I. stupně č.j. X ze dne 12. 1. 2022 mu byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně od 26. 5. 2021. Podle posudku PSSZ – LPS pro Prahu 8 ze dne 26. 10. 2021 č.j. LPS/2021/1016-P8_CSSZ byl žalobce shledán invalidním v prvním stupni invalidity, den vzniku 26. 5. 2021, rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo závažné postižení více úseků páteře se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, hodnoceno dle kapitoly XIII., oddíl E, položky 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Vyhláška“), kdy pro urologickou problematiku a neurotickou symptomatologii zvolena míra poklesu pracovní schopnosti 40 %, která nebyla dále navýšena. V námitkovém řízení, kde žalobce zpochybňoval též chybějící doby pojištění v evidenci, bylo na základě posudku ze dne 17. 3. 2022 č.j. LPS/2022/188-NR-PRH_CSSZ zjištěno, že žalobce není invalidní, jeho pracovní schopnost poklesla o 30 %, rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022 č.j. X byla žádost žalobce o invalidní důchod zamítnuta a výplata invalidního důchodu byla zastavena. Toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2023 č.j. 16 Ad 8/2022-39, neboť po přezkumu Posudkovou komisí MPSV (posudek ze dne 3. 11. 2022, č.j. SZ/2022/2115-PH-39) byl žalobce shledán invalidním v prvním stupni invalidity od 26. 5. 2021, hodnoceno dle kapitoly XIV., oddíl A, položky 10a) přílohy k Vyhlášce (urologické obtíže), s mírou poklesu pracovní schopnosti 40 %, bez navýšení. Soud uložil žalované, aby se vyjádřila k námitce stran výpočtu důchodu, která byla podstatou námitek.
22. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 19. 5. 2023 správní orgán I. stupně rozhodl tak, že pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. se žádost o zvýšení invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně zamítá. Dle odůvodnění v osobním listě důchodového pojištění (dále jen „osobní list“), který byl žalobci zaslán s rozhodnutím ze dne 12. 1. 2022, bylo žalobci započteno celkem 48 roků a 13 dnů pojištění. K době od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 nemůže být přihlédnuto, neboť účastník řízení nebyl účasten důchodového pojištění. Rozhodnutí ze dne 12. 1. 2022 zůstává i nadále v platnosti.
23. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 19. 6. 2023 námitky, kde vytýkal nedostatečné vypořádání jeho námitek ze dne 31. 1. 2022, zároveň považoval za nedostatečné odůvodnění týkající se neuznání doby od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990, přiložil výčet svých původních osmi námitek ze dne 31. 1. 2022, ve kterých se namítaná sporná období shodují s žalobou, a poukázal na to, že příslušné dokumenty již doložil dne 21. 11. 2021.
24. Dle recenzního stanoviska ze dne 14. 7. 2023 MUDr. F. k posouzení zdravotního stavu ze dne 3. 11. 2022 se lékařka s tímto posouzením ztotožnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

25. Dle osobního listu důchodového pojištění ze dne 22. 8. 2023 byla žalobci kromě dříve uznaných dob uznána též doba od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 jako doba pojištění, ostatní doby uvedené v jeho námitkách nebyly započítány.
26. V napadeném rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023, jehož součástí byla kopie osobního listu důchodového pojištění ze dne 22. 8. 2003, změnila žalovaná prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci se od 26. 5. 2021 přiznává invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 15 166 Kč měsíčně. Shledala, že dle recenzního stanoviska nebyly zaujaty výhrady k prvostupňovému posouzení zdravotního stavu žalobce. Dále se podrobně zabývala výpočtem osobního vyměřovacího základu a námitkami žalobce ohledně nezapočítání určitých dob pojištění. Blíže se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

VII. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 13. 9. 2024, a to vzhledem k tomu, že v řízení bylo prováděno dokazování. Žalobce i žalovaná při jednání setrvali na svých stanoviscích.
29. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. *pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.*
30. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a dále v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
31. Podle § 56 odst. 1 písm. b) věty první zákona č. 155/1995 Sb. *zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo se přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.*
32. Podle § 2 odst. 3 Vyhlášky *je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.*

33. Podle § 3 Vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. (odst. 1) V případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u příčiny, popřípadě rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. (odst. 2).
34. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal invalidním, správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod, případně jeho změně, je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz § 8 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.
35. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
36. V projednávaném případě žalobce v první části žalobních námitek zpochybňoval závěry posudkových lékařů ohledně posouzení jeho zdravotního stavu, měl za to, že mu náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky. Posudková komise soudu předložila posudek ze dne 27. 6. 2024, evidenční číslo SZ/2024/646-PH-28 (dále jen „Posudek MPSV“), který soud provedl při jednání jako důkaz; soud sám není oprávněn zdravotní stav žalobce zkoumat.
37. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předsedkyně komise: MUDr. M. S., další lékař: MUDr. M. K. Ph.D., MBA, s odborností fyziatrie a rehabilitační lékařství. Z posudku vyplývá, že komise vycházela ze spisové dokumentace LPS – PSSZ pro Prahu 8, přílohového spisu z námitkového řízení pracoviště ČSSZ pro Prahu a Střední Čechy, soudní spisové dokumentace, psychiatrické zdravotní dokumentace MUDr. D., z lékařských zpráv a vyjádření žalobce u jednání komise, dále z vyšetření žalobce při jednání MUDr. V. Dle výroku k datu vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., přičemž šlo o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nejméně o 50 %, nedosahoval však více než 69 %, doba platnosti je do 11/26, ke změně invalidity došlo ortopedickým vyšetřením ke dni 1. 1. 2023. Dle pracovní anamnézy žalobce od 15. 12. 2023 pracuje na MPSV jako IT s možností úpravy pracovní doby dle aktuálního zdravotního stavu, má slíbený homeoffice. Je shrnuto vyjádření žalobce při jednání a výsledky neurologického vyšetření v komisi MUDr. V. Jsou uvedeny diagnózy žalobce, mezi kterými je uveden

chronický bolestivý páteřový syndrom, s postižením zejména krční a bederní páteře, poruchou statodynamiky páteře, protrahované kořenové dráždění, hyperaktivní močový měchýř s urgentní inkontinencí moče, stav po kompresivní zlomenině páteřního obratle, stav po spondylodéze obratlů C4-C6 – 2/1992, úzkostná porucha, panické ataky u osobnosti s úzkostnými rysy, arteriální hypertenze na terapii kompenzovaná, stav po covid-19 infekci 2-3/2021, dysplastická koxartróza oboustranně, oboustranná počínající gonartroza dle RTG vyšetření. Dále je shrnuta anamnéza z interního a psychiatrického hlediska a anamnéza poúrazového postižení páteře, subjektivní potíže žalobce a velké množství posudkově významných lékařských nálezů a jejich obsah. Dle posudkového zhodnocení měl žalobce dlouhodobě výrazné obtíže s páteří, zejména bolesti krční a bederní páteře s propagací do dolních končetin charakteru kořenového dráždění, vyšetření prokázala na dolních končetinách postižení páteřního a prvního křížového nervového kořene, na horních končetinách známky počínajícího postižení páteře až osmého krčního nervového kořene, na RTG snímku krční páteře popisován stav po spondylodéze v úrovni čtvrtého až šestého krčního obratle, magnetickou rezonancí prokázány degenerativní změny v oblasti krční a bederní páteře a výhřez meziobratlových plotének, efekt léčby byl maximálně dočasný. Dále je v péči urologa pro hyperaktivní močový měchýř s urgentním únikem moči. Z interního hlediska kardiologické a pneumologické problémy vesměs psychosomatického charakteru, byl však potvrzen syndrom spánkové apnoe s přidělením přístroje PAP. Dominujícím je prakticky neléčitelné víceleté urologické postižení, což vede ke zhoršování psychických potíží, rovněž konstatováno celkové zhoršení pohybové problematiky od začátku roku 2023, a to jednak vertebrogenních potíží, pro které je obtížné udržet určitou polohu, efekt konzervativní léčby byl maximálně dočasný, ke zhoršení dochází pro narůstající artrotické postižení nosných kloubů dolních končetin. Komise shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je vertebrogenní postižení (a to poúrazové etiologie a dále degenerativní změny), přičemž posudkově významné je též nesouvisející urologické onemocnění, dále pro nasedající psychiatrické onemocnění je v trvalé léčbě psychiatra, od konce roku 2022 dochází ke zhoršení pohybové problematiky následkem pokročilé artrózy kyčelních kloubů spolu s rupturou labra vpravo a počínající artrózou kolenních kloubů. Míra poklesu pracovní schopnosti hodnocena dle kapitoly XIII, oddíl E, položky 1c) přílohy k Vyhlášce, tj. funkčně středně těžké postižení páteře, a činila 40 %. Takto byl posouzen ve shodě s posudkovým lékařem na první instanci, avšak procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla ve smyslu § 3 a 4 Vyhlášky zvýšena o 10 %, především pro ortopedické postižení, které zhoršilo celkovou pohyblivost, dále pro psychiatrické postižení a pro trvalé postižení urologického charakteru, které se základní diagnózou nesouvisí. Datum vzniku resp. změny stanoveno na 1. 1. 2023, kdy bylo neurologem i ortopedem dokladováno zhoršení zdravotního stavu v korelaci s vyšetřením magnetickou rezonancí páteře z konce roku 2022. Kontrolní prohlídka stanovena na 11/2026.

38. Účastníci řízení neměli k Posudku MPSV žádné námítky, žalovaná s ohledem na posudek ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
39. Soud neprováděl k důkazu lékařské zprávy přiložené žalobcem, neboť jsou součástí soudního spisu a měla je k dispozici posudková komise, která v řízení posuzovala zdravotní stav žalobce, soud sám není oprávněn zdravotní stav žalobce zkoumat.
40. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019, č. j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

NSS uvedl, že: „Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).”

41. Soud považuje Posudek MPSV za komplexní, velmi detailní a jeho závěry za přesvědčivě odůvodněné. Posudková komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, podrobně shrnula rozhodné lékařské nálezy včetně nálezů předložených žalobcem, provedla též vyšetření žalobce při jednání komise, jehož závěry podrobně popsala. Komise konstatovala celkové zhoršení pohybové problematiky od začátku roku 2023, a to jednak vertebrogenních potíží, kdy efekt konzervativní léčby byl maximálně dočasný, a pro narůstající artrotické postižení nosných kloubů dolních končetin, datum změny stupně invalidity tak shledala od 1. 1. 2023, kdy bylo neurologem i ortopedem dokladováno zhoršení zdravotního stavu v korelaci s vyšetřením magnetickou rezonancí páteře z konce roku 2022, k navýšení procentní míry poklesu pracovní schopnosti došlo pro další psychiatrické postižení a trvalé postižení urologického charakteru. Soud tak neshledal důvody k vypracování doplňujícího posudku, ani znaleckého posudku, Posudek MPSV považoval za dostatečný.
42. Z uvedeného plyne, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní ve druhém stupni invalidity, kdy datum změny stupně invalidity bylo posudkem stanoveno dne 1. 1. 2023. Napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nezákonné, neboť žalobce v rozhodné době splňoval podmínky pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně.
43. Soud se dále zabýval žalobními námitkami týkajícími se neuznání určitých dob jako dob pojištění.
44. Předně k době od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 soud z napadeného rozhodnutí a z přiloženého osobního listu důchodového pojištění zjistil, že žalovaná od bývalého zaměstnavatele ING BANK, N.V. získala evidenční list důchodového pojištění žalobce, který dokládá zaměstnání žalobce v tomto období, na základě toho toto období žalobci uznala jako dobu pojištění, což je uvedeno též v přiloženém osobním listu, a v rozhodnutí přepočítala tj. zvýšila žalobci výši invalidního důchodu. Námitka je tak nedůvodná. Na to nemá vliv ani případné pozdější doručení žalobci jiného osobního listu důchodového pojištění (tj. dle doplnění žaloby osobní list ze dne 9. 2. 2024), neboť soud zde vychází ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. S ohledem na to neprováděl k důkazu osobní list důchodového pojištění ze dne 9. 2. 2024.
45. K období od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 žalobce namítal, že byl v době studia na gymnáziu v pracovní neschopnosti a jeho otec na něj pobíral přídavky na děti až do 31. 3. 1991. Obdobně argumentoval též ve správním řízení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč tato doba nemohla být zohledněna jako doba pojištění, ani jako náhradní doba pojištění. K tomu poukázala na přílehlavou právní úpravu, tedy ust. §13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., dále ust. § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, dle kterého se zaměstnáním rozumí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

studium po skončení povinné školní docházky, a dále ust. § 8 odst. 1, § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 3 písm. b) prováděcí vyhlášky č. 149/1988 Sb., dle kterých lze studium žalobce na gymnáziu započítat pouze do konce školních prázdnin, tj. do 31. 8. 1989. Žalovaná tak dovodila, že žalobce v předmětném období nebyl ani zaměstnán, ani studentem, a tato doba mu tedy nemohla být započítána. Žádné zaměstnání v této době žalobce žalované ani soudu nedoložil. Soud k tomu pouze doplňuje, že podle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, se zaměstnáním rozumělo i studium po skončení povinné školní docházky, dle § 9 odst. 1 písm. f) téhož zákona trvalo-li zaměstnání alespoň rok, započítávala se do něj jako náhradní doba i doba, po kterou měl občan nárok na nemocenské. Dle zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění účinném do 30. 4. 1990, konkrétně dle § 2, se studenti středních škol neřadili mezi pojištěné osoby, které by měly nárok na nemocenské, takovými osobami byli pouze žáci učilišť a studenti vysokých škol. Je tak zřejmé, že žalobci tato doba jako doba pojištění, ani jako náhradní doba pojištění započítána být nemohla. Na to nemá vliv ani případná skutečnost, že otec žalobce na něj v době do ledna 1990 (dle tvrzení žalobce) pobíral přídavek na dítě, neboť to zákon jako dobu pojištění ani jako náhradní dobu pojištění nekvalifikuje. Soud tudíž k důkazu neprováděl mzdové listy Dopravního podniku hl. m. Prahy za roky 1989 a 1990 jeho otce. Na uznání shora uvedené doby od 1. 9. 1989 do 31. 8. 1990 nemá vliv ani to, že v roce 1989 dosud neexistoval Úřad práce, ani to, zda žalovaná reagovala na dotazy žalobce ohledně toho, jak se měl žalobce stát od 1. 9. 1989 účastníkem pojištění. Shora uvedená zákonná úprava je zcela jednoznačná, přičemž z ní žalobci nárok na započítání daného období neplyne.

46. K období od 7. 3. 1991 do 17. 3. 1991 žalobce uváděl, že měl být považován za studenta nebo být v evidenci Úřadu práce. Žalovaná zjistila z potvrzení o studiu z ČVUT ze dne 6. 12. 2021, že žalobce byl studentem od 18. 2. 1990 do 6. 3. 1991. Z toho je patrné, že žalobce od 7. 3. 1991 již nebyl studentem, na to nemá vliv ani to, kdy mu bylo později doručeno potvrzení o ukončení studia. Námitka žalobce, že měl být považován za studenta až do konce měsíce, nemá oporu v právních předpisech. Podle § 24 odst. 4 věta druhá, vyhlášky č. 149/1988 Sb., při neukončeném studiu se posuzuje jako doba studia na střední a vysoké škole doba do dne, který je vyznačen na potvrzení školy o studiu. Jak je uvedeno výše, na to nemá vliv ani případná skutečnost, zda otec žalobce na něj v období do 31. 3. 1991 pobíral přídavek na dítě, neboť to se za dobu pojištění ani náhradní dobu pojištění žalobce nepovažuje. Dle § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb. by jako náhradní doba mohla být uznána doba nezaměstnanosti, dle zjištění žalované však žalobce nebyl v tomto období veden úřadem práce v evidenci uchazečů o zaměstnání. To odpovídá obsahu spisu, neboť dle potvrzení Úřadu práce Praha 9 ze dne 6. 6. 1991, které je součástí správního spisu, byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 18. 3. 1991 do 20. 4. 1991, dále dle rozhodnutí Úřadu práce Praha 9 ze dne 10. 5. 1991 č.j. 489/1991 se žalobce dostavil na úřad dne 18. 3. 1991 a podpora mu byla přiznána od 1. 4. 1991. Úřad práce rovněž ve vyjádření ze dne 9. 8. 2023 potvrdil, že žalobce v období od 7. 3. 1991 do 17. 3. 1991 nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání (viz č.l. 61 správního spisu). Námitka je tak nedůvodná.
47. Ke dni 21. 4. 1991 žalobce uvedl, že měl být v evidenci Úřadu práce, která končí o den dříve, než je den nástupu do zaměstnání, tímto dnem byl 22. 4. 1991. Žalovaná k tomu poukázala na potvrzení Úřadu práce ze dne 6. 6. 1991, které je součástí správního spisu, dle kterého byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 18. 3. 1991 do 20. 4. 1991. Úřad práce to potvrdil i ve sdělení ze dne 15. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2023 (viz č.l. 62 a 63 správního spisu). Podle § 85 odst. 1 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb. v řízení ve věcech důchodového pojištění se doba nezaměstnanosti před 1. 1. 1996 prokazuje potvrzením orgánu státní správy, který občana vedl jako uchazeče o zaměstnání. S ohledem na to nebylo možné tento den žalobci uznat jako dobu pojištění, na to nemá vliv skutečnost, od kterého dne byl následně zaměstnán na základě pracovní smlouvy (viz pracovní smlouva ze dne 22. 4. 1991, která je součástí správního spisu). Námitka je nedůvodná.

48. K období 1. 1. 2001, 1. 4. 2019 – 4. 4. 2019 a 1. 3. 2020 žalobce uváděl, že měl být evidován Úřadem práce jako nezaměstnaný. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že tyto doby prošetřila u Úřadu práce Praha 8, nicméně tento nepotvrdil žádný z těchto dnů jako dobu, kdy by byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a tyto dny mu tak nelze uznat jako náhradní dobu pojištění. Konkrétně ke dni 1. 1. 2001 žalobce sám uvedl, že jeho pracovní poměr u České pojišťovny a.s. skončil dne 31. 12. 2000 a jeho pracovní smlouva s ING Bank začínala až od 2. 1. 2001 a do evidence Úřadu práce se ke dni 1. 1. 2001 nepřihlásil. Tomu odpovídají evidenční listy důchodového pojištění z České pojišťovny a z ING Bank, které jsou součástí spisu, a dotaz žalované a navazující potvrzení Úřadu práce na č.l. 60 správního spisu. Tuto dobu tak nebylo možné žalobci uznat, soud v tom neshledal pochybení. Dále k období od 1. 4. 2019 – 4. 4. 2019 je nesporné, že k ukončení pracovního poměru žalobce došlo ke dni 31. 3. 2019. Žalovaná prováděla šetření u Úřadu práce Praha 8 a zjistila, že žalobce byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020 a délka pobírání odstupného byla od 5. 4. 2019 do 30. 6. 2019 (viz potvrzení ze dne 16. 10. 2023 č.l. 70 správního spisu). Žalobce tvrdil, že tyto údaje jsou chybné, měl být veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 1. 4. 2019 a od tohoto dne i pobíral odstupné, nicméně svá tvrzení ničím neprokázal, a to ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem, přičemž ze správního spisu vyplývá skutkový stav dostatečně. Ani období od 1. 4. 2019 do 4. 4. 2019 tudíž nebylo možné žalobci uznat jako dobu pojištění. Obdobně i den 1. 3. 2020 nemohl být žalobci uznán. Je nesporné, že jeho pracovní poměr u UniCredit Services S.C. p.a. organizační složka začal od 2. 3. 2020 (viz evidenční list ve spise). Dle zjištění žalované byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 5. 4. 2019 do 29. 2. 2020 (viz potvrzení ze dne 16. 10. 2023 č.l. 70 správního spisu), z čehož je patrné, že ke dni 1. 3. 2020 již v této evidenci veden nebyl a daný den mu nelze uznat jako náhradní dobu pojištění, žalobce nepředložil žádné důkazy o opaku.
49. K období od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992 žalobce tvrdil, že jeho pracovní poměr byl ukončen výpovědí ke dni 31. 1. 1992, před jeho ukončením, tj. dne 30. 1. 1992 byl hospitalizován a v pracovní neschopnosti, která trvala pět měsíců až do jeho nástupu do nového zaměstnání dne 1. 7. 1992. Žalovaná z evidenčního listu zjistila, že pracovní poměr žalobce u společnosti Marbrot trval do 31. 1. 1992, ve spise se nachází též pracovní smlouva a potvrzení zaměstnavatele o ukončení pracovního poměru ke dni 31. 1. 1992, o této skutečnosti tak není sporu. Žalovaná se dále zaměřila na zjišťování toho, od kdy do kdy trvala tvrzená pracovní neschopnost žalobce, kdy od PSSZ se jí k tomu nepovedlo získat žádné informace. Ze zprávy ošetřujícím lékařem doložené žalobcem zjistila, že žalobce byl přijat k hospitalizaci dne 30. 1. 1992 a propuštěn dne 17. 2. 1992, na zprávě se nacházelo též číslo potvrzení pracovní neschopnosti (tj. S179017). Shledala však, že ze zprávy není zjiřitelný začátek ani konec nemocenské a tuto dobu tedy nelze žalobci započítat. Soud se s tímto vyhodnocením žalované zcela neztotožňuje. I když se nepodařilo dohledat samotné potvrzení o pracovní

neschopnosti, je ze zprávy ošetřujícím lékaři zřejmé, že k tomuto dni již existovalo, zároveň je zřejmé, že žalobce byl hospitalizován od 30. 1. 1992 do 17. 2. 1992, z čehož vyplývá, že s vysokou pravděpodobností v tomto období trvala i pracovní neschopnost žalobce (byť o jejím dalším trvání již informace nejsou). Žalobce dále k doplnění žaloby přiložil kopie poštovních poukázek od společnosti Marbrot za uvedené období, které dle jeho tvrzení mají prokazovat, že mu po celou dobu pracovní neschopnosti zaměstnavatel zasílal nemocenské dávky poštovními poukázkami. Soud konstatuje, že není pochybením žalované, pokud se těmito důkazy nezabývala, neboť žalobce je ve správním řízení nepředložil. V dalším řízení nicméně žalovaná znovu posoudí období od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992 a rovněž tyto podklady nově uplatněné žalobcem. S ohledem na to soud tyto důkazy neprováděl, jejich primární posouzení náleží žalované. Zároveň též žalovaná posoudí problematiku možného započítání období od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992 z právního hlediska, neboť v napadeném rozhodnutí se k možnosti započítání tohoto období jako doby pojištění popř. náhradní doby pojištění z hlediska právní úpravy dosud vůbec nevyjádřila.

50. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), bude žalovaná vycházet z Posudku MPSV (ze dne 27. 6. 2024), který nechal soud v tomto řízení vypracovat, žalovaná tomu přizpůsobí svůj další procesní postup. Dále se žalovaná bude znovu zabývat posouzením období od 1. 2. 1992 do 30. 6. 1992, vyhodnotí nové podklady předložené žalobcem (tj. kopie poštovních poukázek od společnosti Marbrot), a to rovněž ve spojení s dalšími podklady ve spise, posoudí, zda prokazují pobírání nemocenských dávek žalobcem a za jaké období, tyto otázky posoudí též z právního hlediska, tedy v tom smyslu, zda zjištěné skutečnosti mohou odůvodňovat uznání příslušné doby jako doby pojištění či jako náhradní doby pojištění.
51. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za čtyři úkony právní služby (§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na jednání posudkové komise, účast při ústním jednání) tedy celkem 4 000 Kč a náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Doplnění žaloby ze dne 26. 3. 2024 soud neuznal jako účelně vynaložený úkon, neboť žalobce mohl uvést v něm uvedená tvrzení již v žalobě, neuznal ani nahlížení do spisu u správního orgánu, neboť je zahrnuto v přípravě žaloby. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 5 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. září 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně